

Zondige stilte.

DOOR C. H. SPURGEON.

Er zijn in overvloed verhandelingen geschreven over de zonden van het spreken, maar bestaan er niet ook zonden van stilte? Het imitatie zilver van het spreken is in omloop, maar ook het basale goud van de stilte is niet onbekend. Een mens kan evenzeer een overtreding begaan door zijn mond te houden als door onbedachtzaam met zijn lippen te spreken. Als we door stil te zijn aan alle verantwoordelijkheid konden ontsnappen, zou het leven een gemakkelijke zaak zijn en zou het millennium van de lafaard zijn aangebroken. Als absolute stilte ons zou behoeden voor plichtsbesef, zou dit de hoogste voorzichtigheid kunnen zijn. Maar dat is niet zo: onze positie in het leven brengt met zich mee dat we bepaalde plichten op het gebied van meningsuiting hebben en als we daar niet naar handelen, zullen we inderdaad schuldig zijn. Een lid van het Lagerhuis zei onlangs: "Het lijkt mij dat stilte eveneens haar verantwoordelijkheden heeft als spreken" en we waren zo onder de indruk van de uitspraak dat naar onze mening deze tot de beste moderne spreekwoorden behoort.

Zondige stilte is zeker niet zo gewoon als zondig gepraat, maar er zijn momenten waarop het net zo vol kwaad kan zijn. Er kan een leugen worden verteld door niets te zeggen, net zo goed als door uitdrukkelijke woorden, want wanneer stilte toestemming geeft voor een leugen is het zelf een leugen. Als we ons ervan weerhouden onoplettende mensen te waarschuwen wanneer we zien dat ze worden misleid, zijn we medeplichtig aan het bedrog. Rustig naar valse leerstellingen luisteren zonder een geschikte gelegenheid te zoeken om te protesteren kan al snel neerkomen op deelname aan de dwaling. Wanneer er politiek onrecht wordt begaan zijn degenen die dit door hun woorden en wijze van stemmen kunnen voorkomen, partners in de ongerechtigheid, omdat zij weigeren hun invloed uit te oefenen voor waarheid en gerechtigheid. "Als iemand dan weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde." Wanneer God ons roept om te spreken, zondigen we als we zwijgen. Onthouding van alle protest tegen het kwaad kan de rustigste manier van leven zijn, maar maakt een goed soldaat van Jezus Christus zijn eigen gemak tot zijn eerste overweging? De Christen kan door te zwijgen zijn vrienden behouden en het maken van vijanden voorkomen, maar wat zal zijn beste Vriend van zulk verraderlijk gedrag zeggen? Waartoe hebben wij tongen anders dan dat wij daarmee de waarheid mogen spreken? We hebben ijdele woorden in overvloed en daarvoor moeten we rekenschap afleggen op de dag des oordeels; als het gaat om ijdele woorden, die de slechte vrucht van de tong zijn, wees er dan zeker van dat we ter verantwoording zullen worden geroepen voor ijdele, werkloze tongen, die helemaal geen vrucht voortbrengen. Honden die altijd blaffen zijn vervelend, maar stomme honden die niet kunnen blaffen zijn volkomen nutteloos. In het Koninkrijk van Christus wordt het niet doen van de wil van de Meester net zo zeker gestraft als daadwerkelijke rebellie. Ik kan God niet de dienst van mijn tong verlenen door absolute stilte; ik moet die gebruiken als de gelegenheid dit vereist, voor Zijn eer en voor het welzijn van de mensen.

Op dit moment zouden de grote misdaden van onze steden niet aan de kaak gesteld worden, als er niet een paar dappere mannen waren die niet met de algemene samenzwering van de stilte durfden mee te doen. "Doof het uit" is de roep van de lafheid die te bescheiden is om te spreken over de demon die kleine kinderen verslindt. Misdad moet over de volle breedte worden toegestaan, want als je het begrenst, zal er een gejoel klinken dat de muziek van mijn dame op het klavecimbel kan verstoren. Goede zielen van de rozenwaterschool zullen niet zelf de slechterik spelen, maar zij zullen de blinden dicht doen voor degenen die dat wel doen. "Neem geen kaars mee, want dan zien we misschien te veel en zijn we misschien geschokt. Wat het oog niet ziet, daarover treurt het hart niet. Ontmasker daarom nooit het kwaad. Vraag de duivel niet om te komen, maar doe geen licht aan voor hem als hij komt." Het wordt tijd dat we stoppen met dit toegeven aan onrechtvaardigheid. Haal het fluweel uit uw mond, o gij wiens taak het is de zonde aan de kaak te stellen, opdat uw vriendelijke gefluister van 'Vrede,

Vrede' niet het signaal zal worden voor een uitbarsting van minachting en verontwaardiging.

Stilzwijgen over publieke zonde wordt vergezeld door een soortgelijke stilzwijgende instemming met meer privé en persoonlijk kwaad. Hoevelen van ons hebben deel aan de zonden van andere mensen door na te laten dezen te bestraffen. Over de vrijwel volledige afwezigheid van broederlijke bestraffing in zijn eigen tijd wordt gesproken door Thomas Adams in bewoordingen die evenzeer van toepassing zijn op onze eigen tijd: "Dit ene ambt van liefde wordt in de wereld bijna vergeten. Onze ogen en oren zijn zich bewust van vele afschuwelijke zonden, waaraan we door onze stilte ook onze ziel schuldig maken. Als kameleons kiezen wij voor de kleur van ons gezelschap. Onderdrukkingen, die het bloed uit de maatschappij halen, raken ons niet. Vloeken, die het hemelse gewelf doen wankelen, maken ons niet wakker. O, waar is onze vriendelijkheid! Zolang wij niet terechtwijzen, keuren wij deze ongerechtigheden goed. Degene die nalaat openlijke ongerechtigheid te weerstaan is zich bewust van verborgen schuld. U zegt dat het ter wille van de liefde is dat u geen verwijten maakt. Wel, al houdt u nog zoveel van uw vriend, toch zou u meer van de waarheid moeten houden. Laat dan niet de waarheid van de liefde de liefde voor de waarheid schaden."

In vrijwel dezelfde stijl schreef Thomas Boston en we kunnen er niet beter aan doen dan zijn woorden hier weer te geven. "Stilte is ongepast als de zonde raast en brult. Wanneer mensen God onteren, is het jammer dat onze tongen worden genageld. Wanneer mensen hun zonde bekendmaken, zoals Sodom, is het triest dat er in onze mond geen terechtwijzingen zijn. 'Gij zult hoe dan ook uw naaste bestraffen, en geen zonde over hem toestaan.' Onze tong getuigt dat wij mensen zijn en het moet laten zien dat we Christenen zijn en in een verbond met God staan, zowel offensief als defensief. 'Want de ijver voor Uw huis', zegt David, 'heeft mij verteerd en de smaadheden van hen die U smaadden, kwamen op mij neer.' Door deze ongepaste stilte zijn we schadelijk voor God, in die zin dat we Zijn heerlijkheid, besmeurd met de zonden van anderen, niet rechtvaardigen. Zijn glorie, zeg ik, die ons een tong als banier heeft gegeven om tentoon te spreiden ten behoeve van de waarheid. Weglopen terwijl we stand moeten houden verdubbelt de schande voor God, omdat Hij eenmaal onteerd wordt door de zondaar, en vervolgens opnieuw onteerd wordt door de stille belijder. Marcus 8:38."

"Deze onterechte stilte is ook schadelijk voor onze naaste. We zien hem het huis boven zijn hoofd slopen en toch zullen we hem niet hinderen. Hij verkoopt zijn ziel voor een kleinigheidje, en toch willen we hem niet vragen spijt te hebben van zijn koopje. O, verschrikkelijke wreedheid! om onze tong stil te houden wanneer dikwijls de duivel onze naaste in het vuur gooit."

"Het is eveneens schadelijk voor onszelf; want daardoor adopteren wij de kinderen van de duivel die door anderen zijn voortgebracht en zetten wij hun schulden op onze eigen rekening, Efeziërs 5:7-11. De zonden van andere mensen waarvan wij getuige zijn geweest, worden de onze door de stilte die toestemming geeft: de vlam die hun huis verbrandt, zal het onze verteren, als het niet wordt uitgeblust met een getuigenis ertegen. Deze stilte laat ook een prikkel achter in ons geweten, dat in het hart van sommigen een tijdje inactief blijft; maar wanneer de gelegenheid om tegen de zonde te getuigen voorbij is, bijt dit op vreselijke wijze in het hart van degenen wier geweten niet dichtgeschroeid is."

Een veel voorkomende vorm van kwaadaardige stilte is het negeren van het persoonlijke getuigenis in gesprekken met individuen. Hoeveel van ons zijn hier schuldig aan? We kunnen tot honderden prediken en ons toch stom voelen tegenover één enkele persoon: dit is een ernstige zwakte. De snelle verspreiding van het evangelie in het begin was grotendeels te danken aan de ijver van individuele Christenen bij het overbrengen van de kostbare waarheid aan hun medemensen, en het zal zich nooit in enige grote mate verspreiden totdat deze natuurlijke en eenvoudige methode op grotere schaal wordt gebruikt. Geen enkele toespraak is zo krachtig als die welke privé van hart tot hart komt, met alle levende kracht van een lip die warm is van liefde. Het is waarschijnlijker dat God deze vorm van toespreken zegent dan welke andere dan ook. Er is geen ontkomen aan de directheid van een dergelijke oproep, en het is moeilijk om de pleitende kracht ervan te weerstaan. "Kom, George, en

loop een eindje met mij mee!" was de oproep van een ijverig prediker aan een van zijn toehoorders. In de loop van die wandeling had het persoonlijke woord van de prediker door Gods zegen in George tot stand gebracht wat al zijn vroegere leringen niet hadden kunnen doen. George gaf zich over aan Christus en verklaarde dat het persoonlijke gesprek terwijl hij over straat ging het middel tot zijn besluit was. Het is voor de voorganger van de Tabernakel een grote vreugde om bepaalde oudsten na de dienst in de hoeken van het gebouw met individuen te zien praten. Lopen wij achter in dit soort werk? Verwaarlozen we het helemaal? Hoe zullen wij daarop reageren op de laatste grote dag?

Ongetwijfeld verliezen we veel gelegenheden voor heilige en indrukwekkende gesprekken als we familieleden en kennissen ontmoeten. We zullen zeker praten, maar het gesprek zal geen nut hebben tenzij een meesterlijke geest het op de juiste manier leidt. Het zou verstandig zijn om te proberen het gesprek te beheersen en als een goede stuurman het schip naar veilig water te sturen. Velen zijn bekeerd door een vriendelijke opmerking of een plechtige vraag die op een passend moment werd gesteld. In zijn voorwoord bij zijn 'Apples of Gold' vertelt Brooks ons over een voorval aan tafel, zoals vaak zou kunnen gebeuren zonder onze onheilige stilte: 'Een stel hechte vrienden zit op een zondag samen aan het diner, toen iemand, die aan tafel was om te voorkomen dat het gesprek ontaardde, met de vraag kwam of ze allen naar de hemel zouden gaan of niet. Hierdoor raakten zij allen in de put en begonnen serieus bij zichzelf te overleggen. De één dacht: als iemand van dit gezelschap naar de hel gaat, moet ik het zijn, en dat dacht nog één en nog één. Dat dacht inderdaad bijna iedereen die toen aanwezig was, zowel van de bedienden die aan het serveren waren als van degenen die aan tafel zaten, zoals later werd erkend. Door de barmhartigheid en zegen van God had deze toespraak zo'n uitwerking op de geest van de meesten van hen, dat die het eerste middel tot hun bekering bleek te zijn.'

Als onze zaken- of familierelaties ons in slecht gezelschap brengen, zal het verstandig en juist zijn om heel duidelijk onze vlag te laten zien. Dan moeten we er voor zorgen dat we onze vlag hijsen door de zaak van God, de waarheid en de gerechtigheid, op de meest uitgesproken wijze te omarmen. Als we stil zijn, zullen we worden beschouwd als een bondgenoot van de vijand, maar als we met nadrukkelijke moed naar buiten komen, zullen we spoedig merken dat we de situatie meester zijn, of op zijn minst vrij zijn van medeplichtigheid aan het kwaad. We weten weinig van de invloed van moedige woorden en heilige daden

*"Want in die alle schuilt een kracht
Dat op aarde hen heen en weer beweegt;
En machtig zijn de wonderen die zij hebben verricht
In harten die we niet kennen en misschien nooit zullen kennen."*

Dit is het juiste moment om op te merken dat het helemaal niet ongewoon is voor belijdende Christenen om toe te laten dat de lofprijzingen van God in ondankbaarheid vergeten blijven liggen. Ze leven alsof het lied uit hun leven is verdwenen, of alsof het nooit in hen is gekomen. Ter ere van Gods lof bewaren zij een stilte als 'een koud graf onder de diepe, diepe zee'. Ze hebben een tong die klaar staat om te klagen, maar voor dankzegging zijn ze stom als vissen. Onze huizen zouden moeten weerklinken van lofprijzing. Als we alleen maar de meer opvallende voorbeelden van de liefderijke goedheid van de Heer jegens onszelf aan anderen herhaalden, zou ons gesprek een feest van vette spijzen zijn en zou Gods naam in eerbied worden gehouden door honderden die Hem nu vergeten. De Here zij ons genadig voor onze schuldige stilte. Het is een wonder dat de stenen het niet tegen ons hebben uitgeroepen, of dat de hemel niet op ons is gevallen. Laten voortaan onze tongen de banden verbreken die hen in slavernij houden, en laten we de glorie van God bevorderen door dat lid van ons lichaam dat David beschrijft als de glorie van het menselijk gestel.

Bron: Het zwaard en de troffel, september 1885